

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 1

11. vsk

27.2.2014

"Puhdista minut... että lunta valkeammaksi tulisin" (Ps. 51:9). Kuva: Ceta Lehtniemi.

Meerin mietteitä

Elämän tarkoitus

Saimme jälleen käydä sairaalan hoivaosastolla ”sairasta oppimassa”. Kun lauloimme tuttuja virsiä ja luimme hänelle Herran siunauksen, hän hymyili, sanoja ei enää löytynyt. Kun näytimme tälle lähetysveteraanille kuvaa, jossa hänellä oli kaksi afrikkalaista lasta sylissä, hän hymyili leveästi. Siunatut muistot työajoilta tulvahtivat hänen mieleensä.

Kristinoppimme sanoo: ”Jumala on luonut ihmisen elämään hänen yhteydessään. Sen tähden ihmissydän saa rauhan vain Jumalassa. Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia.”

Sairaalan sisaren sydämessä oli Jumalan rauha. Hän oli saanut armon tulla tuntemaan Jeesuksen jo lapsena. Varsin nuorena hän sai Jumalalta kutsun palvelutehtäviin lähetyskentälle. Hänelle oli käynyt niin kuin kristinoppi sanoo: ”Pelastettu palvelemaan iloisin ja vapain sydämin.”

Työhön liittyvät taakat ja vaivat olivat armollisesti unohtuneet. Muistot olivat kultautuneet. Hän oli saanut kertoa luke mattomille lapsille ja aikuisille Jeesuksesta, Vapahtajasta ja auttaa heitä monin tavoin arkisessa elämässä. Päälimmäisenä näkyi levollinen ilo hänen kasvoillaan.

Paavali kirjoittaa: ”Me olemme Kristuksen lähettiläitä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa” (2. Kor. 5:20).

Jumala ei pakota ketään. Hän pyytää meitä sovintoon kanssaan. Hän haluaa antaa meille mahtavan lahjan, pelastuksen osallisuuden.

Miten me suhtaudumme Jumalan veetoomukseen? Otammeko vastaan lahjaksi elämän vai torjummeko sen ja valitsemme näin kuoleman.

Jumala on Pyhä, eikä hyväksy mitään syntiä, mutta syntistä ihmistä Hän rakastaa. Hän antoi Jeesuksen ristinkuolemaan, että me saisimme syntimme anteeksi ja elämän uskomalla Häneen.

Ajallinen elämä on annettu meille, että voisimme valmistautua iankaikkiseen elämään.

Lina Sandellin virsi kutsuu meitä uskomaan Jeesukseen (*Siionin kannel 213, säkeet 3 ja 5*):

*Uskallatko luottaa, että täältä löytyy onnen maa,
vaikka näit jo monta kertaa,
miten onni katoaa?
Rikkaus kuin usva haihtuu,
kuihtuu ruusut nautinnon,
niin kuin lastu laineen päällä
elämäsi täällä on.*

*Kuule kuinka armossansa
Jeesus kutsuu sinua!
Kuinka kauan hän saa pyytää
sydämesi ovella?
Kuule Hengen kehotusta!
Vieläkin hän kolkuttaa.
Ethän torju sydämestä
ystävääsi kutsuvaa.*

Elämälläsi on tarkoitus. Se on evankeliumin tarjoaminen lähimmäisille. Siksi olet ja siksi olemme vielä täällä.

Meeri Auramo

Nuoret aikuiset eivät saa etsimäänsä apua kirkoissa

Viime vuoden lopulla julkaistiin USA:ssa jälleen uusi tutkimus maan väestön kristillisistä ”trendeistä”. Tällaisia tutkimuksia on tehty niin kauan ja niissä on haastateltu niin suuria kansanjoukkoja, että virhemarginaalit ovat yleensä pienet.

Vuoden lopulla julkaistu tutkimus koski *nuoria amerikkalaisia*, joita meillä kutsuttaisiin *nuoriksi aikuisiksi*. Nuoria myös verrattiin aikuisväestöön.

Yksi tutkimuksen merkittävistä tuloksista oli se, että yhä useammalle amerikkalaiselle kristinusko on merkityksetön asia. Vuonna 1990 amerikkalaisesta aikuisväestöstä 7 % ilmoitti olevansa kristillisesti välinpitämättömiä. Uusi ”mittaus” vuonna 2010 osoitti, että vastaavalla tavalla ulkopuolisiksi tunsivat itsensä 16 %.

Nuorten aikuisten joukossa muutos oli vielä paljon suurempi. Välinpitämättömiä ja kristinuskon vaikutuksen ulkopuolella koki amerikkalaisnuorista olevansa vuonna 2010 jo 35 %.

Tieto on herättänyt Amerikan kristittyjen piirissä paljon keskustelua. Toiset näkevät, että maallistuminen vaikuttaa erityisesti nuorten maailmankuvaan. Toiset uskovat, että kristillisen kentän kirjavuus karkottaa nuoria. Useat näkevät, että media luo antikristillisen maailmankuvan jne.

Kirkkojen ja kirkkokuntien sisällä huoli tulevaisuudesta kasvaa. Koska suuntaus ei ole uusi, on kirkoissa jo ehditty aloittaa ”vastatulien” syyttäminen. Yleensä se on johtanut ulkonaisiin muutoksiin, ohjelmatarjonnan keventämiseen, nuorisomusiikin lisäämiseen, uskonnollisten osuuksien vähentämiseen ja erilaisten esitysten käyttöönottoon tarkoituksella, että kokouksissa

olisi hauskaa.

On lukuisia tapoja, joilla kirkot ja kirkkokunnat Amerikassa yrittävät nyt markkinoida kristinuskoa nykyaikaisena ja nykyajan ihmiselle sopivana trendikkäänä asiana. Tutkimuksen mukaan tämän kaltaiset toiminnan uudistukset ovat johtaneet kristinuskon muuttumiseen tuotteeksi, jota pyritään ”myymään” muiden tuotteiden tavoin.

Joistakin onnistumisista huolimatta tutkimus osoittaa, että menetelmien ja tapojen uudistamiset eivät tuota pysyviä tuloksia. Nuoret aikuiset etsivät aitoutta ja luotettavuutta ja sitä he tutkimuksen mukaan eivät nykyisin löydä kristillisistä kirkoista. Työntekijöiltä puuttuu taju siitä, että nauru ja hyvä fiilis ovat hetkellistä ulkokuorta nuorten aikuisten hädän keskellä.

Joitakin vuosia sitten psykiatrian erikoislääkäri Richard Leahy sanoi, että tämän päivän keskivertolukiolainen on yhtä ahdistunut kuin keskivertopotilas oli 1950-luvulla psykiatrin vastaanotolla. Fiilistely, tanssahtelu alttarilla, levottomien värivalojen ”hyppiminen” kirkon seinillä jne. eivät nuorten sisäistä ahdistusta vähennä. Nuori aikuinen tuntee, ettei kaikki ole kristinuskossa kohdallaan, kun siitä tulee viihdykettä.

Amerikkalaisen CNN-yhtiön tutkiva journalisti-kirjailija Rachel Evans osoitti äskettäin, että nuoret aikuiset eivät lopultakaan tyydy siihen, että tyylejä ja ulkonaisia muotoja kirkoissa muutetaan, vaan he odottavat, että sisältöä muutettaisiin ja palattaisiin kristinuskon alkuperäiseen sanomaan Jeesuksesta.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Olen vain tomua ja tuhkaa

”Minä olen rohkennut puhua sinulle, Herra, vaikka olenkin vain tomua ja tuhkaa” (1. Moos. 18:27).

Meidän kaikkien isä uskossa on Abraham (Room 4:16). Hän isänämme opettaa meille jotain hyvin oleellista rukouksesta. Hän haluaa muistuttaa, että lähestyessämme Jumalaa alamme keskustella sellaisen Herran kanssa, jonka suuruuden ja kirkkauden edessä olemme vain tomua ja tuhkaa.

Jeesus kyllä rohkaisee turvallisin mielin puhuttelemaan Jumalaa taivaalliseksi Isäksemme. Samalla meidän on myös hyvä muistaa Malakian saama Herran sana: ”Jos minä olen isä, missä on minun kunnioitukseni? Ja jos minä olen Herra, missä on minun pelkoni?” (Mal 1:6).

Muistammehan miten muinainen nainen lähestyi Jeesusta? Olemmeko koskaan sydämessämme lähestyneet Vapahtajaa edes aavistuksen verran samalla tavoin? Raamattu kertoo kuinka ”hän asettui Jeesuksen taakse tämän jalkojen luo ja itki. Kun Jeesuksen jalat kastuivat hänen kyynelistään, hän kuivasi ne hiuksillaan, suuteli niitä ja voiteli ne tuoksuöljyllä” (Luuk. 7:38).

Oi mikä pyhä kunnioitus ja samalla mitä sydämellisin rakkaudenosoitus Jeesusta kohtaan! Jeesuksen ylösnousemuksen, lupauksen sanan ja uskon tähden voimme kohdata hänet tänään yhtä todellisenä kuin tuo nainen.

Jeesuksen keskustelussa samarialaisen naisen kanssa (Joh. 4:20-24) tulee esiin alkukielessä yhdeksän kertaa aivan erityinen sana. Raamatuissamme se on käännetty sanoilla ”kumartaa ja rukoilla”, ”rukoil-

la”, ”kumartaa” (KR 92), kumartaen rukoilla”, ”rukoilla”, ”kumartaa”, (KR 38), palvoa”, ”rukoilla” (Raamattu kansalle). Alkukieliseen sanaan sisältyy jopa merkitys ”suudella (jalkoja)”. Yhdistyksen varat ovat kaiken aikaa olleet pienet, mutta varoja tärkeämpiä ovatkin olleet ystävät, joita Jumala on antanut ja joita palvelee eri puolilla maata.

Eikä tässä kaikki. Eräissä toisissa UT:n kohdissa sana on käännetty ”polvilleen langeten” tai ”maahan heittäytyen kunnioittaa” (Matt. 2:2,8; 8:2; 9:18; 20:20; Joh. 9:38; Apt. 10:25). Joka tapauksessa sana kuvaa suurta kunnioitusta ja nöyryyttä.

Tällainen sydämen asenne tulee hyvin esille Jesajan sanoissa: ”Köyhää minä katson, köyhää, hengeltään särkynyttä, sanani alla arkaa” (Jes. 66:2). Psalmista sanoo ehkä vielä voimakkaammin: ”Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli” (Ps. 34:19).

Jääkö meille muuta mahdollisuutta kuin rukoilla virren sanoin: ”Sä särje mun kivinen sydämeni... mua syntistä armahda, Herra!” (vrt. virsi 159:4)?

Kunnioituksesta huolimatta Abraham rohkeni esittää Herralle avoimesti omat näkemyksensä. Hän ei vaatinut, hän vain toistuvasti kertoi, mitä ajatteli ja mitä toivoi.

Juuri tämä Abrahamin pitkittyvä oman näkemyksen esiin tuominen paljastaa, kuinka ihmeellisen armelias ja laupias Herra onkaan. Hän on sitä silloinkin, kun hän ottaa syntisen kiinni hänen synneistään. Jumala odottaa loppuun asti voidak-

”... että evankeliumi olisi enemmän esillä”

Suomen evankeliumikoulun / Evankeliumin opintoyhdistyksen alkutaipaleelta asti on pyritty siihen, että ne, joille Kristuksen suuruus ja armo kirkastuvat, voisivat yhdistyksen puitteissa olla mukana evankeliumin esillä pitämisessä, jos heillä sellaiseen on mahdollisuuksia.

- Vaimoni Liisan kanssa olemme ylläpitäneet yhdistyksen toimistoa ja mm. käyneet kokouksissa ja julkaisseet Armo riittää -lehteä, sanoo Per-Olof Malk. Ystävien osallistuminen toimintaan on ollut Jumalan lahja ja ihme.

Vuosien myötä on käynyt tarpeelliseksi kutsua mukaan myös joitakin palkallisia työntekijöitä. Tällä hetkellä EVOP:n työssä palvelee kaksi nuorta miestä. Molemmat ovat osatoimisia.

Toinen on jo tutuksi tullut *Jaakko Pirttiaho* Kangasniemeltä ja toinen on *Ari Korhonen* Juankoskelta. Ari aloitti osatoimisen työsuhteensa toimistonhoitajana tämän vuoden alussa. Internetin avulla on mahdollista pitää toimistoa kahdessa paikassa.

Ari oli ensi kerran mukana EVOP:n Kristus-juhlassa Jyväskylässä 2010. Hän oli halukas palvelemaan kirjapöydän myyjänä. Mukaan juhlaan häntä oli kutsunut kaavilainen ystävä Maire Lyytinen. ”Mukaan kutsujan” armolahja on sekin arvokas lahja.

- Kun kuuntelin opetusta, ajattelin, että vieläkö evankeliumia näin julistetaan, Ari muistelee. Kaikki tapahtui rauhallisesti ja kiihkottomasti, luonnollisella tavalla. Ilmapiiri oli aito ja avoin, ei teeskentelevä vaan levollinen, toisenlainen kuin mihin olin aikaisemmin tottunut. Opetuksessa ei

□ Uusi työtoveriperheemme: Ari, Kirsi, Joni (20) Antti (18) Kati (17) ja Jarmo (10) Korhonen.

esitetty kuulijoille vaatimuksia vaan viitattiin Kristukseen. Hän oli oikeasti armollinen keskus. Osatoimiseksi työntekijäksi Ari toivoi, kun halu Kristuksen suuruuden kirkastamiseen kasvoi.

- Toivon, että voisin omalta osaltani edistää evankeliumin etenemistä, vaikka en ole puhujana esillä. Olen taustatyöntekijä. Taustalla palvelen haluaisin keventää Liisan ja Per-Olofin työtaakkaa ja myös muiden, jotka tässä yhdistyksessä opettavat ja palvelevat.

Arilla on kertynyt kokemusta monilta aloilta. Hän on mm. työskennellyt kristillisen yhdistyksen toimistossa. Hänellä on tietokoneasentajan tutkinto. Mutta Ari ei nirsoile, vaan on töitten suhteen kaikkiruokainen.

Arille suunnitellaan tukiryhmää, jonka jäseniksi tulevilta toivotaan esirukousta Arin ja hänen perheensä puolesta sekä työn puolesta. Jos olet kiinnostunut tukiryhmästä, voit soittaa Arille ja jutella asiasta lisää.

Toivotamme Arin perheineen lämpimästi tervetulleeksi mukaan. – AR

Hämmästyttävän uskon mies ei luottanut itseensä ollenkaan

”Jeesus hämmästyti näistä sanoista. Hän kääntyi perässään tulevan ihmisjoukon puoleen ja sanoi: ’Kuulkaa, mitä sanon: tällaista uskoa en ole tavannut edes Israelin kansan keskuudessa’” (Luuk. 7:9).

Jeesus, ”uskon alkaja ja täyttäjä” (Hepr. 12:2), hämmästyi Luuk. 7. luvussa olevan kertomuksen mukaan sitä suurta uskoa, jonka hän kerran havaitsi eräässä ulkomailta Palestiinaan tulleessa miehessä. Yllä oleva Luuk. 7:9 on ainoa evankeliumeihin tallennettu kohta, jossa Jeesus ylipäätään on hämmästynyt jonkun suuresta uskosta (muualla hän kyllä saattaa joskus puhua ihmisten suuresta uskosta).

Kuka oli tämä hämmästyttävän uskon mies? Juutalainen kirjanoppinutko? Jeesuksen seuraajako vai joku opetuslapsista? Ei. Hän oli roomalainen sotilas.

Jeesus oli siirtynyt Nasaretin matalilta vuoristorinteiltä ja muuttanut järven rannalla olevaan Kapernaumiin (Matt. 4:13; Luuk. 7:1). Ilmeisesti melko pian tämän jälkeen eräät ”juutalaiset vanhimmat” tulivat hänen luokseen vakavan ja kiireisen pyynnön kanssa. He pyysivät Jeesusta tulemaan nopeasti roomalaisen sadanpäällikön (sata miestä käsittävän sotilasosaston komentajan) luokse, koska päällikön palvelija oli vakavasti sairaana ja teki kuolemaa. Sadanpäällikkö itse oli pyytänyt näitä juutalaisia vetoamaan Jeesuksen apuun.

Tämä on outoa. Johtavissa asemissa olevat juutalaiset eivät yleensä olleet hyvissä väleissä roomalaisten kanssa.

Ymmärtäessään, että juutalaisten pyyntö oli erikoinen, yksi vanhimmista selitti Jeesukselle, että tämä roomalainen ansaitsi Jeesuksen avun. ”Hän rakastaa meidän

kansamme ja meidän synagogammekin on hänen rakennuttamansa”, kertoi vanhin.

Jeesus oli herkkä Isänsä johdatukselle. Hän oli taannoin myös opettanut, kuinka jokaisen tuli rakastaa vihollistaan. Nyt oli hetki osoittaa tämä käytännössä.

Kun seurue lähestyi sadanpäämiehen taloa, toinen miesryhmä tuli Jeesusta ja hänen mukanaan kulkeneita vastaan ja alkoi estellä Jeesuksen menoa taloon. Talosta tulleista sanotaan, että he olivat sadanpäällikön ystäviä. Tilanne vaikutti epäselvältä. Oltiin eri mieltä siitä, mitä tehdä.

Mutta sitten yksi sadanpäämiehen ystävästä sanoi Jeesukselle: Minulla on sinulle viesti roomalaiselta ystäviltäni: ”Herra, älä vaivaa itseäsi. Minä en ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle. En pitänyt itseäni senkään arvoisena, että olisin tullut sinun luoksesi. Käske, niin minun palvelijani paranee. Minä tottelen itsekin toisten käskyjä ja komennan omia sotilaitani. Kun sanon sotilaille: ’Mene’, niin hän menee, ja toiselle: ’Tule’, niin hän tulee tai palvelijalleni: ’Tee tämä’, niin hän tekee.”

Juutalaisten vanhimpien ja opetuslasten ja muiden paikalla olleiden joukosta saattoi kuulua nurinaa. Sadanpäämies ei siis halunnutkaan ottaa Jeesusta vastaan.

Jeesus katsoi silmiin miestä, joka oli puhunut ja mies katsoi Jeesusta silmiin. Ehkä Jeesuksen mielessä kävivät Jesajan sanat: ”Kuka uskoo meidän saarnamme, kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?” (Jes. 53:1).

Sadanpäämies, Israelin miehittäjävaltion edustaja, ymmärsi ja uskoi sen, mitä nämä juutalaisten vanhimmatkaan eivät ymmärtäneet eivätkä uskoneet. Jeesus

katsoi noita vanhimpia. Heihin sopivat psalmin sanat: ”Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.” (Ps. 118:22-23.)

Sitten Jeesus kääntyi opetuslastensa puoleen ja sen joukon puoleen, joka oli seurannut häntä, ja hän sanoi kuuluvasti, sadanpäällikön viestiin viitaten: ”Kuulkaa, mitä sanon: tällaista uskoa en ole tavannut edes Israelin kansan keskuudessa” (7:9).

Luukas kirjoittaa, että *Jeesus hämmästytti kuultuaan sadanpäämiehen sanat*. On merkittävää, että ainoa henkilö, jonka uskoa Jeesus evankeliumien mukaan hämmästytti, oli roomalainen sotilas. Syy siihen, miksi tämä roomalainen mies tuohon aikaan oli Palestiinassa oli se, että hän auttoi pakanallista keisari Tiberiusta pitämään juutalaisia Rooman vallan alaisuudessa.

Kuukaudesta toiseen juutalaiset kääntyivät suurin joukoin Jeesuksen ympärille. Heidän johtajansa vähätelivät ja väittelivät hänestä. Mutta niin kuin Pietari, suuren kalansaaliin saatuaan (Luuk. 5:8), niin myös sadanpäämies näki Jeesuksessa pyhän Jumalan ja molemmat kokivat olevansa itsessään arvottomia tämän pyhän Jumalan läsnäoloon.

Mies, joka sai Jeesuksen hämmästyttämään, ei ollut Jeesuksen opetuslapsi. Hän ei ollut tehnyt ihmeitä, joita Jeesus olisi hämmästyttänyt. Hän ei ollut perustanut seurakuntia, joista Jeesus olisi kiittänyt. Hänellä ei ollut uskonnollista oppiarvoa, jota Jeesus olisi voinut kunnioittaa. Hänen hengellinen ”ansioluettelonsa” oli vaatimaton. Mies, jolla Israelissa oli Jeesuksen aikana hämmästyttävän suurin usko, oli roomalainen sadanpäämies. Hän nimitäin tiesi, koska Jeesus oli ja nöyrästi hän kääntyi Jeesuksen puoleen avun saamiseksi. Tällainen usko saa edelleen Jeesuksen hämmästyttämään.

Ote Jon Bloomin kirjasta Mitään näkemättä. 2013. Suom. POM.

PEITTÄVÄT KRISTUKSEN

*Peittävät Kristuksen.
Kultaan ja kimallukseen.
Oppeihin ja kaavoihin.*

*Ihmisen muuttumiseen,
ihmisen pyhittymiseen.
Omavanhurskauteen,
kelvolliseen kristillisyyteen.*

*Peittävät Kristuksen
oikean parannuksen vaatimiseen,
kaikkensa antamiseen.
Uskon vahvuuteen ja kelvollisuuteen.*

*Peittävät Kristuksen
ihmeisiin,
Jumalan lahjoihin.
Vaatimuksiin merkeistä.*

*Peittävät Kristuksen
hylkäämällä ristin tien.
Peittävät voittoisalla
uskolla ja kristillisyydellä.*

*Peittävät Kristuksen
nostaen vanhan ihmisen
muutosjalustalle,
pois vaivaisten joukosta.*

*Peittämätön Kristus,
tulee tapaamaan murheellista,
sairasta, turmeltunutta, mitätöntä.
Ei vain tapaaman, vaan asumaan.*

*Peittämätön Kristus
tulee särjettyyn,
pirstaloituneeseen elämään.
Elämään, joka on särkynyt
raskaiden taakkojen alla.
Siihen elämään,
jolla ei ole kykyä eikä voimia
peittää Kristusta.
Autuas kykenemättömyys.*

Pertti Kostamo

Ei omin voimin vaan Kristukseen turvaten

Nuoren ja vanhemmankin kristityn yksi ongelma on siinä, että hän pyrkii toimimaan omassa voimassaan siinä, missä voimme luottaa vain Jumalan omaan työhön. Meille asetetaan myös tavattoman suuria vaatimuksia väärin painottuneen opetuksen kautta; ja lihassamme mielellämme tartumme konsteihin kuin pika-apuihin. Tähän juuri inspiroi meitä oma aikammekin.

Kristityn elävyyden merkki ei ole siinä, että hän yrittää jotain omassa voimassaan. Kaikki muutos ja kaikki elämä on lähtöisin Jumalasta. Hän on kaiken lahjoittaja ja itse lahja. Usko alkaa ainoastaan Jumalan lahjasta Kristuksessa, ja se elää siinä myös vastustaessamme syntiä.

Kristus on uskomme alkaja ja täyttävä, ja Häneen luomme katseemme, kuten myös Heprealaiskirjeestä luvun 12 alusta luemme: ”... juoskaamme kestävinä edes-sämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ...”

Elämän merkki on pikemminkin se, että meille ”vanha ihminen” on hengellisesti kuin kuollut. Tämä on vaikeaa kieltä. Se tarkoittaa lähinnä kauhua siitä, ettei pääse eteenpäin missään hengellisessä omin voimin, ei itseään käskien eikä mitenkään muutenkaan. Silloin tahtoo turvata Jumalan apuun kaikessa ja luottaa, että hän vie eteenpäin tällaista osaamatonta ja yhä syntiä tekevää lastaan, jonka on kuitenkin omakseen ottanut.

”Uusi ihminen” meissä haluaa uudistua ja vapautua synnistä ja se tahtoo kasvaa

luottamuksessa Jumalaan. Jumala tulee suuremmaksi myös meidän mielessämme ja valinnoissamme. Hänen kaikkivaltiutensa ei toki ole milloinkaan ollut uhattuna, mutta meille, Hänen omilleenkin, Hän tahtoo jäädä helposti kovin pieneksi.

”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmistemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi” (Room.6:5-6).

Roomalaiskirjeen kuudes luku aiheuttaa usein väärinkäsityksiä. Opetuksessa lähdetään joskus sille tielle, että ”kuollutta” ja itseään parantamaan kykenemätöntä ihmisparkaa käsketään naulitsemaan itseään ristille.

Jos luomme tästä raamatunpaikasta ikään kuin metodin, saamme kyllä itsesämme liikkeelle juuri omat lihalliset voimamme ja ”vanhan ihmistemme”. Siitä seuraa kyllä sitä samaa tuskaa mitä saamme aikaan muullakin lakihenkisellä väkisin yrittämisellämme. Tämä ei ole tarkoitus.

Mielestäni Paavali päinvastoin kehoittaa jättämään pois sellaisen mahdollisuuden, että uskoisimme meistä, meidän lihastamme ja ”vanhasta ihmisestämme” löytyvän mitään elämää tai mitään hyvää. Ei kuolleelta yleensä mitään elämää tai apua odoteta. Näen Paavalin sanoissa äärimmäisen vahvan kuvan siitä, miten liitymme Kristukseen ja Hänen työhönsä puolestamme, Hänen kuolemaansa ja elämäänsä.

Kristus on tehnyt Golgatan keskimmäi-

sellä ristillä täydellisen työn, jonka varassa saamme olla ja elää, sekä kerran kuolla turvallisesti. Niin kuin Hän on voittanut kuoleman ja ylösnoussut, niin mekin saamme kerran nousta Hänessä uuteen elämään.

Kristus itse on elämä meissä, ja Hänessä meille lahjoitetaan aivan kaikki. Elämme kiinni Kristuksessa ja juurumme Häneen. Meille ei ole annettu muuta toivoa. Luottamus kasvaa meissä vähitellen ja Jumalan rauha ei olekaan enää niin kovin riippuvainen näistä ajallisista pettymyksistämme ja epäonnistumisistamme. Kristus saa meissä sijaa kuin huomaamattamme, kun turvaamme Häneen. Avuton kyllä näkee sen, ettei oma apu ja väkisin yrittäminen pitkälle kannata. Jumala kantaa avuttoman.

Ceta Lehtniemi (myös alla oleva kuva)

Nuoren ystäväni kirje...

Luottamusta opettelemassa

”Olen kiitollisella mielellä siitä kuinka ihanaa on, että Jeesus sovitti syntini ristillä. Hän rakastaa minua ja kelpaan tällaisena. Miten ihmeellinen Taivaan Isä on, miten rakastava. Kun nyt näin saan pieniä paloja omalla kohdallani ymmärtää, tuntuu aivan vapauttavalta ja ihanalta.

Kun mietin parannuksen tekoa, tuntuu niin vapauttavalta, että Jeesus on tehnyt kaiken puolestani, sovittanut syntini ristillä. Ei tarvitakaan monimutkaisia vaatimuslistoja.

Muutama vuosi sitten mietin parannuksen tekoa ja omaa käytöstäni. Olin jostain ymmärtänyt, että jos ja kun pystyy parannusta tekemään, ei ole paatunut. Siitä seurasi kaikenlaisia, välillä todella pelokkaita mietteitä, kun omin voimin parannuksen teko ei onnistunutkaan ja Jeesuksen puoleen en osannut kääntyä.

Nyt tuntuu siltä, että Jeesus rakastaa minua tällaisena. Se saa aikaan vähän sellaista pikkulapsimaista tunnetta, että ”kun minua näin rakastetaan, tahdon kuulla Taivaan Isää ja elää Hänen tahtonsa mukaan”. Kun joka päivä huomaan, että en omin voimin mihinkään pysty, saan rukoilla (ja opetella rukoilemaan) apua ja kertoa Taivaan Isälle myös kaikki ne jutut, jotka ovat vaikeita minulle. Voinkin joka päivä, ja erityisesti niinä hetkinä, kun huomaan miten kamala olen, kiittää siitä, että Jeesus sovitti syntini ristillä.

Toisaalta en aina kaikkina kamalina hetkinä, tai muinakaan, ymmärrä sitä, että Jeesus tahtoo auttaa, enkä ehkä osaa rukoilla. Ihanaa kuitenkin, että olen ymmärtänyt jotain tällaista.

”Talteen poiminut Ceta Lehtniemi. Julkaistaan kirjeen kirjoittajan luvalla.

Jumala heitti kiven

”Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?” (Joh. 8:5.)

Kiteytetysti voi sanoa, että Jumala puhuu maailmalle käyttäen *kahta sanaa*. Ihmiset nimittävät näitä sanoja eri tavoin. Toiset kutsuvat niitä ”laiksi ja evankeliumiksi”, toiset ”tuomioksi ja armoksi”, ”kadotukseksi ja taivaaksi”, ”rakkaudeksi ja vihaksi” jne. Itse asiassa kyse on yksinkertaisesta asiasta. Jumala kertoo meille huonoja uutisia (meistä) ja hyviä uutisia (Jeesuksesta).

Ehkä kirkkaimmin tämä asia avautuu eräässä hyvin tunnetussa (mutta pahasti väärinkäsitettyssä) Raamatun kohdassa. Kyseisessä kohdassa Jeesus kohtaa naisen, joka on löydetty aviorikosta tekemässä.

Kirjanoppineet ja fariseukset olivat onnistuneet yllättämään naisen kesken aviorikoksen. He kuljettivat, ehkä raastoivat, hänet Jeesuksen eteen. Voitko kuvitella naista, joka olisi tuntenut suurempaa häpeää kuin tämä nainen? Kirjaimellisesti hänet otettiin kiinni itse teossa, aviorikosta tekemässä. Pohjattoman kauhea, mieletön tilanne. Ja sitten juutalaiset laintuntijat kuljettivat hänet katuja pitkin Jeesuksen luo. Kaikki oli totta ja kaikki oli näkyvillä ja julkista.

Naisen kiinniottajat kertoivat Jeesukselle naisen lankeemuksesta ja muistuttivat Jeesusta siitä, että Mooseksen lain mukaan tällainen ihminen oli kivitettävä. Mutta naisen kivittämisen sijasta heidän päähuomionsa kohdistui Jeesukseen, jonka he halusivat saada kiinni niin kuin naisen. Siksi he eivät kivittäneet naista vaan kysyivät Jeesukselta: ”Mitä sinä sanot?” He kaiketi

koettivat saada Jeesuksen pehmentämään Mooseksen lakia ja muuttamaan sen vaatimuksia ”alemmalle tasolle”.

Mutta he epäonnistuivat. Kuultuaan heidän selvityksensä naisesta ja heidän hänelle esittämän kysymyksensä Jeesus kumartui maahan ja kirjoitti sormellaan jotakin hiekkaan. Meille ei kerrota, mitä hän kirjoitti, mutta minusta on hyödyllistä katsoa niitä kahta muuta Raamatun kohtaa, joissa kuvataan, kuinka Jumala kirjoitti jotakin ihmisten luettavaksi.

Ensimmäinen tapaus on tunnettu. Jumala kirjoitti kiviin lakinsa, kymmenen käskyä (2. Moos. 32:16). Toinen tapaus on vähemmän tunnettu.

Danielin kirjan 5. luvussa kerrotaan kuningas Belsassarin järjestämistä suurista pidoista. Luvussa kuvataan, kuinka ”he ylistivät kultaisia ja hopeisia, pronssisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumaliaan” (jae 4). Kesken menojen salin seinän luo ilmestyi käsi, joka alkoi kirjoittaa kalkittuun seinän pintaan.

Paikalle kutsuttiin Daniel, jotta hän tulkitsisi tekstin ”*Mene, mene, tekel, ufarsin*”. *Mene* tarkoitti: Danielin mukaan, että Jumala oli laskenut Belsassarin päivät ja ne olivat loppumassa. *Tekel* tarkoitti, että Belsassar oli punnittu ja havaittu kevyeksi. *Ufarsin* tarkoitti, että Belsassarin valtakunta hajoaisi kahtia.

On selvää, että nämä kolme sanaa ovat kolme tuomion sanaa, lain sanaa. Niin Mooseksen nähden kuin Belsassarin 1000 juhlavieraan nähden Jumalan poikkeuksellinen kirjoitus oli lain ja sen rikkomisesta seuraavien rangaistusten kirjoittamista. Minusta on syytä uskoa, että kun Jeesus

kumartui ja kirjoitti sormellaan hiekkaan, myös hän kirjoitti näkyviin lain ja tuomion. Kenties hän kirjoitti hiekkaan sanat: ”Jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan” (Matt. 5:28).

Mitä tahansa hän kirjoittikin, se paljasti niiden synnit, jotka olivat siinä hänen ympärillään. Jeesus ei pehmentänyt tai lieventänyt lakia vaan hän osoitti, kuinka suuressa arvossa ja kuinka korkeana hän lakia piti.

Mistä me sen tiedämme? Siitä, että kirjanoppineet ja fariseukset tekivät samalla tavalla kuin me teemme, kun lain merkitys avautuu meidän omassa elämässämme koko pyhydessään ja vaativuudessaan. He lähtivät paikalta syyllisyyden tunnossa. Vanhimmasta nuorimpaan he kaikki, rikkaan nuorukaisen tavoin, menivät pois tappion tunto sisimmässään.

Kun Jeesus ja nainen olivat jääneet paikalle kahden ja kun nainen huomasi, ettei kukaan enää häntä tuominnut, Jeesus sanoi naiselle: ”En minäkään sinua tuomitse. Mene äläkä enää syntiä tee.”

Juuri tällä kohtaa tämä kertomus käsitetään niin usein väärin. ”No niin”, moni huudahtaa mielessään. ”Katsokaa. Jeesus vaatii naista laittamaan elämänsä kuntoon. Jeesus jättää naiselle vaatimuksen, suoraan käskyn, noudatettavaksi.

Mutta ole tarkkaavainen ja katso: **Ensiiksi** Jeesus kertoo naiselle, ettei hänkään tuomitse häntä. Tämä on syyllisen ihmisen elämässä valtavin tapahtuma, mistä ihminen voi päästä osalliseksi. Tämä on suuressa kuin mitä sanoin voidaan kuvata. Voi kun osaisimme antaa tälle armon julistukselle sille kuuluva arvon!

Sitten Jeesus antoi armahtamalleen ihmiselle elämänohjeen: Mene äläkä enää tee näin, älä enää tee syntiä.

Aviorikos oli lain vastainen teko. Jeesus ei lieventänyt lakia tällä kohtaa yhtä

vähän kuin muuallakaan. Sekin meidän pitäisi osata nähdä.

Tapahtuman huikea opetus on siinä, että Jeesus ei edellyttänyt naiselta mitään, kun hän antoi hänelle anteeksi ja sanoi hänelle: ”En minäkään sinua tuomitse.”

Huomaathan: Jeesus ei sanonut: ”Mene, äläkä enää syntiä tee. Tule siten puolen vuoden kuluttua luokseni niin katsotaan, miten olet onnistunut ja mitä minä sinulle teen. Jos olet elänyt hyvin, en sinua tuomitse.” *Näin ei Vapahtajamme toimi* ja se meidän tulisi nähdä.

Niin kuin nainen, joka tavattiin aviorikosta tekemästä ja otettiin kiinni, niin on Jumala saanut meidät kaikki kiinni pyhän lakinsa häpeällisestä rikkomisesta, synnin teosta. Siksi kukaan maan päällä ei voi heittää ensimmäistä kiveä.

Mutta Jumala voi. Ja hän teki sen.

Ihmeitten ihme on, että murskaava tuomion kivi, jonka me lain mukaan olimme ansainneet, heitettiin *Isän Jumalan tahdosta hänen Poikansa päälle*. Lain laatija siis asettui meidän tilallemme ja kuoli meidän, lain rikkojien sijasta. ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan” (1. Kor. 15:3).

Armenialaissyntyinen julistaja T. Tchividjian (Suom. ja ed. Per-Olof Malk)

Anna lahja jonka keskus on Kristus

Ole mukana armoherätyksen leviämässä. Anna Armo riittää -lehti lahjaksi ystäville.

Lähetämme lahjan saajille ensimmäisen lehden mukana kortin, jossa kerromme lehden olevan lahja sinulta.

Soita (019) 41 42 43 tai lähetä lahjatilaus osoitteeseen evank@evank.org.

Lehti on ystävien kustantama emmekä siksi laskuta sinua emmekä lahjan saajaa. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.

– Armo riittää

Miksi Paavali oikaisi Pietaria? *Sielunhoidollinen opetus uskosta ja teoista*

”Jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut” (Gal. 2:21 KR 38)

Apostoli Paavali joutui kerran julkisesti oikaisemaan apostoli Pietaria, sillä Paavali oli nähnyt, ettei Pietari elänyt kristittyjen keskuudessa evankeliumin mukaisella tavalla. Tästä tilanteesta voimme lukea Gal. 2. luvun jakeesta 11 alkaen.

Asia oli tällainen: Antiokian kaupungissa Paavali ja Barnabas olivat opettaneet Kristuksen evankeliumia pakanoilta. Pakanatkin uskoivat Kristukseen – ja niin Jumala vanhurskautti heidät ilman juutalaisia lakia ja lain mukaisia töitä. Nämä pakanoista kristinuskoon kääntyneet eivät siis tarvinneet enää ympärileikkausta eivätkä Mooseksen laki, koska he olivat jo uskosta vanhurskautettuja kristittyjä. *Kristus oli heidän vanhurskautensa.*

Tämä koskee meitäkin. Kristus on meidänkin vanhurskauteemme. Omalla ansiollaan hän tekee meidät vanhurskaiksi Jumalan edessä ilman meidän tekemiä lain töitä, yksin uskon kautta, ja hän myös itse on meidän ainoa lakimme kantaaksemme Jumalalle hedelmää.

Näin olivat Antiokian pakanat, yksinomaan uskon kautta Kristukseen, ilman lakia ja ilman töitä, tulleet Jumalan vanhurskauteen ja Hengen elämään.

Kun Pietari tuli heitä tervehtimään, niin hän suhtautui pakanoista luopuneisiin samalla tavalla kuin muihin kristittyihin. Hän eli, söi ja joi vapaasti näiden uusien uskovien kanssa, vaikka juutalaisen ei ollut lupa syödä pakanoiden kanssa eikä heillä muutenkaan ollut lupa pitää mitään yhteyttä pakanoihin. Näin Pietari eli ja

toimi, sillä Kristus oli puhdistanut nuo pakanat omalla verellään ja tästä syystä *Pietari piti heitä veljinään ja sisarinaan.*

Pietari teki aivan oikein. Mutta sitten hän alkoi käyttäytyä aivan toisella tavalla uskovia antiokialaisia kohtaan. Siitä Paavali halusi julkisesti ja kaikkien kuullen oikaista Pietaria.

Pietarille kävi Antiokiassa niin kuin hänelle oli käynyt Jerusalemissa ylimmäisen papin pihalla, kun Jeesusta kuulusteltiin. Siellä ylimmäisen papin pihalla, juutalaisten seurassa, Pietari kielsi Kristuksen, koska hän pelkäsi juutalaisia.

Juuri näin hän teki myös Antiokiassa, kun kaupunkiin tuli Jerusalemissa juutalaiskristittyjä. Raamattu kertoo: ”Sillä ennen kuin Jaakobin luota oli tullut muutamia miehiä, oli hän (Pietari) syönyt yhdessä pakanain kanssa; mutta heidän tultuaan hän vetäytyi pois ja *pysytteli erillään pelänten ympärileikkattuja*, ja hänen kanssaan lankesivat ulkokultaisuuteen muutkin juutalaiset, niin että heidän ulkokultaisuutensa tempasi mukaansa Barnabaankin” (Gal. 2:12-13).

Paavali jäi yksin, koska hän ei Pietarin ja Barnabaan ja muiden tavoin luopunut pakanataustaisista uskovista eikä hän siirtynyt Jerusalemissa tulleiden juutalaiskristittyjen puolelle. Mutta yksinäisenäkin Paavali nousi ja puhui rohkeasti pyhää Pietaria vastaan ja nuhteli tätä julkisesti, kaikkien kuullen, siitä, ettei hän nyt elänyt yksinomaan evankeliumin mukaan.

Mutta sinä lukijani voit ajatella: ”Mitäpä tuo niin paljon merkitsi, kenen kanssa Pietari söi? Tarvitsiko Paavalin nyt noin suurta asiaa tuosta tehdä?”

Vaan katsopa vähän tarkemmin niin näet, miten suuresta asiasta tässä oli kysymys. Pietarin ja Barnabaan ja muiden käytöksen muutoksessa oli *kysymys siitä, kelpaako syntinen Jumalalle yksin uskon kautta Kristukseen vai täytyykö ihmisellä olla myös lain töitä uskonsa lisäksi kelpakseen Jumalan edessä.*

Aluksi Pietari tosin tunnusti antiokialaisten pakanoiden uskon riittäväksi ja heitä vanhurskauttavaksi. Hän seurusteli heidän kanssaan ymmärtäen, että *he olivat saaneet Jumalalta samanlaisen armon kuin hän itse oli saanut.*

Mutta kun juutalaiskristittyjä tuli Jaakobin luota Antiokiaan, alkoi Pietari pelätä heitä eikä hän uskaltanut enää olla pakanakristittyjen seurassa kuten hän oli siihen asti ollut. Pietari *erottautui heistä* niin kuin joistakin saastaisista ja hän oleskeli ainoastaan juutalaiskristittyjen kanssa. Ja samoin tekivät monet muut.

Samalla kun Pietari ja muut erottautuivat pakanakristityistä, he myös tuomitsivat näiden pakanakristittyjen uskon *vääräksi tai riittämättömäksi.* Antiokialaiset kristityt olivatkin jälleen pakanoita, joista juutalaisten piti pysyä erossa.

Tästä Pietarin ja muiden käytös kertoo. Pietari ja hänen mukanaan muut ikään kuin sanoivat pakanakristityille: Te luulette pelkällä uskollanne, ilman lain töitä, kelpaavanne Jumalalle. Mutta eipä niin ole. Te olette vielä saastaisia pakanoita, vaikka uskottekin Kristukseen, ja sen tähden me erottaudumme teistä niin kuin saastaisista erottaudutaan. Me syömme ja oleskelemme vain näiden kristittyjen kanssa, jotka sekä uskovat Kristukseen että noudattavat Mooseksen lakia ja sillä tavalla ovat oikeasti vanhurskaita.

Tästä nyt näet, miten suuresta asiasta oli kysymys: Pietari ja muut eivät eläneet enää evankeliumin opetuksen mukaisesti, vaan käytöksellään hän ja häntä seuranneet sekoittivat lain ja evankeliumin, uskon ja

työt niin, että heidän opetuksestaan tuli tämän kaltainen: Vanhurskaaksi tullaan lailla ja evankeliumilla yhdessä.

Tämä on Kristuksen evankeliumin raiskaamista. Puhdas evankeliumi opettaa, että *meillä yksin uskon kautta on armollinen Jumala ja syntinen tulee vanhurskaaksi pelkästään uskomalla Kristukseen ilman, että hän tekee sen lisäksi mitään.* Tämä evankeliumi tulee pilatuksi aina sinä hetkenä kun uskon rinnalla vaaditaan myös lain töitä vanhurskauttamista varten.

Suurin syy siihen, että Hengen elämä heikentyy uskovissa sieluissa meidän aikamme on mielestäni se, että kiusauksen aikana harvat säilyvät uskon yksinkertaisuudessa. Salaa monet alkavat ajatella, että uskon lisäksi varmaan tarvitaan lain töitä, jotta kelpaisi Jumalalle.

Koettele itseäsi, sillä tämä villitys kätkeytyy usein kauniin suojan alle ja salaa syö sinulta uskon rohkeuden ja oikean Hengen elämän. Ja juuri tähän villitykseen kaikki evankeliumin väärentäjät koko ajan ahkerasti yllyttävät sinua. Itse sielunvihollinenkin teroittaa lakkaamatta, kuinka välttämätöntä sinulle ovat uskon teot. Tällaiseen opetukseen sydämesi helposti yhtyy ja sielunvihollinen saa voiton. Muista tämä: Jos vanhurskaus (edes vähäisessä määrin) tulee laista, niin Kristus on turhaan kuollut.

Otteita Fredrik G. Hedbergin (1811-1893) vuosina 1858-1860 julkaisemasta suomenkielisestä lehdestä Kristillisiä sanomia. Otteet kielellisesti uudistettu vanhasta fraktuuratekstistä (POM).

TARKENNUS: Lehtemme viime numerossa käsiteltiin kirkkoisä Jeromen joulusaarnaa. Sen johdosta kaksi papia kiinnitti huomiota siihen, että kyseisestä kirkkoisästä käytetään Suomessa yleisemmin nimeä Hieronymus. Kiitos tarkennuksesta. - Toimitus

Pohjois-Savon Kristus-päivät Kuopiossa 15.-16.3.2014

NNKY:n sali, Myllykatu 5 (keskustaa)

Lahjavanhurskauden ihme

Lauantai 15.3.

12.00 Avaus. Saara Lehtinen.
Jumala on laista riippumatta
tuonut ilmi vanhurskauden. Malk.
13.30 Kahvi
14.00 Millä perusteella kristitty vanhurs-
kautuu? Pirttiäho.
15.00 Jeesuksen mielenlaatu. Nieminen.
16.30 Keittoruoka.
17.30 Suloinen Jeesus-nimi.
Anttila, Lehtniemi
Suomen evankeliumikoulu ja

Sunnuntai 16.3.

12.00 Kaikki saavat hänen armostaan I
lahjaksi vanhurskauden.” Malk.
13.30 Kahvi
14.00 Elämä armon varassa. Nieminen.
15.00 Mitä on evankeliumi? Pirttiäho.
16.00 Aarre saviastiassa. Rukoushetki.
Lyytinen, Lehtniemi.
Musiikki ja laulu: Katriina Puustinen, Minna
Tirkkonen, NNKY:n kuoro, Hanna Eskel,
Kyllikki ja Erkki Holopainen, Hannu Anttila.
Kuopion NNKY

Kristus-juhlan 2013 opetuksia CD-levyillä

Ceta Lehtniemi Olavi Peltola Tapio Puolimatka Jouko Nieminen Paavo Suihkonen Jaakko Pirttiäho Juhani Aitomaa Per-Olof Malk

Nämä opettajat palvelivat Evankeliumin opintoyhdistyksen elokuun Kristus-juhlassa Raamatun opettajina. He ovat kaikki nähneet Kristuksen kristinuskon suurimpana aarteena ja julistavat Kristuksen sovitustyön perusteella *Jumalan suurta armon evankeliumia*. Kuuntele heitä CD-levyiltä nyt. Tilaa myös uusi ääniteluettelomme!

ECD-2221 Juhani Aitomaa:
Kristus – Jumalan salaisuus
ECD-2222 Tapio Puolimatka:
*Kehällisistä Kristus-
keskukseen*
ECD-2223 Ceta Lehtniemi:
*Ihmisen vajavaisuus –
Kristuksen täydellisyys*
ECD-2224 Olavi Peltola: *He eivät tiedä
mitä Jumalan vanhurskaus on*

ECD-2225 Per-Olof Malk:
Iisain kannosta nousee verso
ECD-2226 Paavo Suihkonen:
Paavali sielunhoitajana
ECD-2227: Jaakko Pirttiäho:
*Kristuksen evankeliumi ja
se toinen*
ECD-2228 Jouko Nieminen:
*Ristin hulluus ja
Jumalan voima*

CD- ja kirjatilaukset os: tilaukset@evank.org, tai p. (019) 414 243.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Postiosoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköpostiosoite: evank@evank.org

Yhteystiedot

Toiminnanjohtaja: *Per-Olof Malk*
Opetustyön sihteeri: *Jaakko Pirttiaho*,
 P. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org
Toimistonhoitaja: *Ari Korhonen*
 P. 045 176 2225; ari.korhonen@evank.org

Sielunhoidollista keskustelua:

- Hammaslääk. *Ceta Lehtniemi*,
ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. *Maire Lyytinen*, p. 040 827 7119,
mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja *Heikki Mäkelä*, p. 0400 798843,
heikkimakela@gmail.com
- Rov. *Olavi Peltola*, p. (09) 677 859,
rovasti.peltola@gmail.com
- Tri *Paavo Suihkonen*, p. 040 523 3928

Maksut: F178 4260 1220 0687 82

EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.
www.evank.org - webmaster *Petri Malk*

Runsasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattuluentoa luettavissa/ kuunneltavissa. Luentoja myös CD-äänitteillä postimyynnissämme.

Tietotekniikka: *Petri Malk, Timo Hankkila, Ari Korhonen.*

Armo riittää *Hengellinen lukemisto*

11. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Liisa Malk, puh. (019) 41 42 43,
 postitse PL 17, 05831 Hyvinkää
 Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: *Per-Olof Malk*

ISSN 1797-2477 (Painettu)
 ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa Evankeliumikoulun sivuilla os. www.evank.org.

Suomen Evankeliumikoulu -nuoret aikuiset

NA-raamattuleirejä. Yhteyshenkilö *Jaakko Pirttiaho*,
jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Luento-CD- ja kirjepostimyynni

Edullisia hyviä kirjoja sekä CD:lle tallennettuja raamattuluentoja postimyynnintämme kautta.

Myyntivastaava: *Ari Korhonen*.

Tilaukset os. tilaukset@evank.org. (Tilauksia voi tehdä myös edelleen soittamalla yhdistyksen toimistoon.)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2014

ENNAKKOTIETO

10. valtakunnallinen Kristus-juhla

Laukaa (lähellä Jyväskylää) 23.-24.8.2014

Kristus-juhla järjestetään Sydän-Laukaan koulussa, lukiossa ja kunnan liikuntahallissa, kaikki "saman katon alla" Laukaan keskustassa.

Majoitusvaraukset kannattaa tehdä ajoissa. Esimerkkejä: Hotelli *Vuolake* puh. (014) 833 022; kylpylähotelli *Peurunka* puh. 020 751 601; Varjolan tilan matkailu, mökkejä mm. *Pietilän lomamökit* ja *Ylä-Sarikon mökit*. Hotelli *Keitele* Suolahdessa, Jyväskylän hotellit jne.

Suomen Evankeliumikoulu Yhteistyöryhmä
 Evankeliumin opintoyhdistys Armo riittää -lehti

Voittajan suojassa

Maailmassa käydään jatkuvasti kilpailua. Kyse ei ole vain ladulla, radalla tai jäällä käytävästä kamppailusta. Kilpailua käydään paljon lähempänä meitä. Se on kamppailua arkipäivässä.

Elämän suurissa ja pienissä kilpailuissa voittajia on vähän. Vain parhaat saavat palkinnon. Mestarit muistetaan, muut unohdetaan. Arkielämän kamppailuissa me kärsimme yleensä tappioita. Vain harvoin saavutamme voittoja. Voiton tunne kestää hetken. Useimmiten luonamme on tappion tunnelma. Ja jos taistelusta syntii vastaan puhutaan, kaikki me olemme tuossa kamppailussa häviäjiä.

Raamatussa käytetään voittoon viittavia ilmaisuja puhuttaessa pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa. Kristuksen voitto ei kuitenkaan ole sellainen, jonka saavuttamisessa on käytetty kelloa mittamaan nopeutta tai mittanauhaa korkeutta. Voiton perustana ei ole tuomariston antamat pisteet.

Voitto, josta Jeesus puhuu, on aivan toisenlainen kuin tässä ajassa käytävien kilpailujen voitot. Voitto, josta Jeesus puhuu, on voitto synnistä, kuolemasta ja perkeleestä. Kristuksen voitto ei ole maallinen. Sitä ei voi ymmärtää järjellä.

”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä

olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman”, sanoo Jeesus. (Joh. 16:33)

Jeesuksen sanojen mukaan me olemme ahtaalla maailmassa. Me kamppailemme joka päivä ja häviämme taistomme yhtä usein. Voitto, josta Jeesus puhuu, ei perustu siihen, mitä me teemme tai olemme tekemättä.

Jeesus on voittanut maailman. Kristinuskossa tähän voittoon perustuu kaikki. Pelastus ei perustu meihin eikä meidän tekoihimme. Pelastuksen perusta on Jeesuksen työ. Hän on voittanut. Hän on voittaja. Hän kannattelee meitä, jotka päädyimme elämän kilpailuissa toisille, kolmansille ja viimeisille sijoille. Hän sanoo meille: Pysy rohkeana, minä olen voittanut maailman.

Sinun ei tarvitse hävetä elämäsi tappioita, menetyksiä ja ahtautta. Käännä katseesi Jeesukseen, joka on voittanut maailman. Hän vapauttaa sinut synnin kahleista. Pääset osalliseksi hänen voitostaan. Hän armahtaa sinut. Hän on voittaja, joka pysyy sinun luonasi kaikki päivät maailman loppuun asti. Saat levätä voittajan suojassa.

Markus Malk